

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 8 grudnia 2015 r.

Poz. 8138

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.381.2015.5 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 2 grudnia 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 4 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 poz. 1515 t.j.)

wskazuję

iż uchwała Nr XII/247/15 Rady Miasta Piły z dnia 27 października 2015 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Piły w rejonie ulic Bydgoskiej i Świerkowej – została wydana z naruszeniem prawa.

Uzasadnienie

Uchwała Nr XII/247/15 Rady Miasta Piły z dnia 27 października 2015 roku w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Piły w rejonie ulic Bydgoskiej i Świerkowej została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu 2 listopada 2015 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie przepisu art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 poz. 1515 t.j.), przepisu art. 20 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1434).

Organ nadzoru dokonując badania zgodności z prawem uchwały stwierdził:

W odniesieniu do zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego ustalono, co następuje.

Na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy, w planie miejscowym określa się obowiązkowo parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym minimalną i maksymalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej. W § 8 pkt 7, § 9 pkt 1 lit. f, § 9 pkt 2 lit. f uchwały zdefiniowano minimalną i maksymalną intensywność zabudowy jako „wskaźnik powierzchni zabudowy (powierzchnia zabudowy wszystkich budynków, mierzona po zewnętrznym obrysie przegród zewnętrznych parteru budynków), w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej”, co stanowi niedozwoloną modyfikację definicji ustawowej.

W świetle powyższych okoliczności należy podkreślić, że plan zagospodarowania przestrzennego, jako akt prawa miejscowego, jest usytuowany wśród źródeł prawa powszechnie obowiązującego (art. 87 ust. 2 Konstytucji RP), a zatem pozostawać powinien w zgodzie z konstytucją, ustawami i aktami podustawowymi. Organy gminy stanowiące prawo miejscowe, w tym plany zagospodarowania przestrzennego, związane są bowiem zasadą praworządności wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, co oznacza, że mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa. Uchwała w sprawie planu została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym. Nie może ona pozostawać w sprzeczności z aktami prawnymi wyższego rzędu. Przepisy gminne nie mogą także zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji. Tak więc regulowanie przez gminę w inny sposób tego, co zostało już

zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny. Nadmienić można w tym przypadku, że stanowisko takie znajduje potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie sądów administracyjnych, a podzielił je m. in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, stwierdzając w wyroku Sygn. akt II SA/Po 620/13 z dnia 15 października 2013 r., że „ustawodawca nie przyznał organom gminy kompetencji do stanowienia wszelkich norm prawnych, lecz jedynie kompetencję do precyzowania rozwiązań zawartych w ustawach. Tym samym organy gminy nie mogą zmieniać lub uchylać przepisów zawartych w źródłach prawa powszechnie obowiązującego, o jakich mowa w art. 87 ust. 1 Konstytucji RP”.

Wobec powyższego wskazuję, że w przedmiotowym planie dla terenów oznaczonych symbolami „MWu”, i „MN” w § 8 pkt 7, § 9 pkt 1 lit. f, § 9 pkt 2 lit. f uchwały, zamiast wymaganej przepisami ustawy intensywności zabudowy ustalono minimalne oraz maksymalne „wskazniki wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki”, czym naruszono przepisy art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy.

Równocześnie stwierdzam, że wskazane naruszenie nie stanowi jednak istotnej i poważnej modyfikacji definicji ustawowej, a co za tym idzie nie utrudnia interpretacji ustaleń planu.

Biorąc powyższe pod uwagę organ nadzoru nie stwierdził nieważności uchwały, a jedynie ograniczył się do wskazania, iż uchwałę podjęto z naruszeniem prawa.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje skarga za moim pośrednictwem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wicewojewoda Wielkopolski
(-) Dorota Kinal